

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 4375/2021

23.12.2021. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Небојша Спасић, адвокат из ..., против туженог „Терна С.А.“ Огранак „Терна С.А. Србија Београд“, Београд, кога заступа пуномоћник Драган Крстић, адвокат из ..., ради накнаде штете, вредност предмета спора 7.368.919,00 динара, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 954/2021 од 24.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 23.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 954/2021 од 24.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Врању П 94/19 од 08.12.2020. године обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете која је настала на парцели тужиоца у укупној површини од 12.743 мкв, уписане у ЛН бр. ..., а коју парцелу је држао тужени по основу уговора о закупу са тужиоцем од 15.07.2014. године, исплати износ од 1.061.219,00 динара, са законском затезном каматом од 08.12.2020. године, као дана пресуђења па до коначне исплате. У ставу другом одбијен је тужбени захтев тужиоца за већи износ штете од признатог износа па до траженог износа од 7.368.919,00 динара или за износ од 6.307.700,00 динара, са каматом на тај износ почев од 03.10.2017. године као дана подношења тужбе па до исплате, као и за исплату законске затезне камате на признати износ штете почев од 03.10.2017. године па до 08.12.2020. године. У ставу трећем обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 425.839,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 954/2021 од 24.03.2021. године одбијене су жалбе тужиоца и туженог и потврђена пресуда Вишег суда у Врању П 94/19 од 08.12.2020. године у ставу првом и другом изреке. У ставу другом преиначена је одлука о трошковима поступка и обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 369.589,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке па до коначне исплате.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију, у форми посебне ревизије, због погрешне примене материјалног права, а ради уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно ради разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије, сходно ставу 2. исте одредбе, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, Врховни касациони суд је утврдио да у конкретном случају нису испуњени услови предвиђени одредбом члана 404. став 1. ЗПП.

Према разлозима побијане другостепене пресуде, тужиоцу је досуђена накнада штете коју је тужени причинио тужиоцу на тај начин што земљиште, које је било предмет закупа, по истеку закуподавног односа није вратио у оно стање у ком се налазило пре давања у закуп. На основу утврђене чињенице о вредности предметног вештачки створеног неплодног земљишта, према стању у време закључења уговора о закупу, и умањене вредности земљишта настале као последица експлоатације истог од стране туженог, тужиоцу је досуђена разлика између те две вредности. Другостепени суд образлаже да је тужилац на тај начин обештећен јер је доведен у оно стање у ком би се налазио да није било штетне радње експлоатације земљишта од стране туженог (ископавање песка и шљунка).

Имајући у виду разлоге на којима је заснована другостепена пресуда, Врховни касациони суд је становишта да о наведеном правном питању не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Ако једно лице другом проузрокује штету, дужно је успоставити стање које је било пре него што је штета настала, сходно одредби члана 185. став 1. ЗОО. Сходно ставу 3. исте одредбе, кад успостављање ранијег стања није могуће, или кад суд сматра да није нужно да то учини одговорно лице, суд ће одредити да оно исплати оштећенику одговарајућу своту новца на име накнаде штете. Посебна ревизија се у складу са одредбом члана 404. став 1. ЗПП може изјавити само због погрешне примене материјалног права, па се посебном ревизијом не може оспоравати утврђено чињенично стање (вредност земљишта). Указивање на једну одлуку Апелационог суда у Нишу, у којој је другачије одлучено у односу на побијану пресуду, не подразумева неуједначеност судске праксе која би изискивала њено уједначавање. Не постоји ни потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни за новим тумачењем права.

У складу са изнетим, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије туженог, у складу са одредбом члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија туженог недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Посебном ревизијом туженог побија се другостепена пресуда Апелационог суда у Нишу у делу у ком је одбијена жалба туженог изјављена против првостепене пресуде. Вредност предмета спора тог побијеног дела пресуде, којим је усвојен тужбени захтев тужиоца, износи 1.061.219,00 динара, односно 8.578 еура. Сходно наведеном, вредност предмета спора побијеног дела не достиже захтевани ревизијски цензус да би ревизија туженог била дозвољена.

На дозвољеност изјављене ревизије туженог није од утицаја што је другостепеном пресудом преиначена одлука о трошковима поступка. Наведено из разлога што против одлуке о трошковима поступка ревизија није дозвољена према врсти одлуке, па преиначење одлуке о трошковима не води примени изузетка предвиђеног одредбом члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

У складу са изнетим Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић